02/09/2020

Почетак школске године у Богословији у Крагујевцу

Протојерej-ставрфор проф. др Зоран Крстић: Учење и молитва, часови и богослужење – два су пута из којих се састоји наш живот. Не може се богословствовати без молитве, као што се не може молити без знања.

Празна школа, празне учионице, празна зборница јесу врло тужан призор. Скоро је шест месеци како је наша школа празна. Она је свих ових месеци личила на човека у коми, који чека милост Божју не би ли се вратио у живот. Ево, на данашњи дан изгледа да је наша школа ипак пребродила ту кризу и изашла из коме. Желим свима да још једном да пожелим добродошлицу, а нарочито ученицима првог разреда.

Шест месеци без школе је дуг период. Све у животу има и тражи свој ритам и све се одвија у одређеном ритму – и дан и ноћ, и пролеће и јесен... Сам човек има потребу да се управља према одређеном ритму – да устаје и да леже приближно у исто време, да се храни... Када год се тај ритам поремети, онда се поремети и начин живота. Чак и да помишљате да је шест месеци без школе било добро, ипак је то велика заблуда. У вашим годинама, школа вам је апсолутно неопходна, а тако и да држите ритам школе. Можда ће вам то од сутра бити мало тешко, јер сте шест месеци живели другим ритмом. Молим вас да што пре ухватите тај ритам, јер ћемо током септембра радити убрзано.

Ученицима првог разреда, поред добродошлице и жеље да што пре ухвате

школски ритам, желим да наговестим да ће морати да се прилагођавају још једном ритму који је за њих, углавном, нов. То је богослужбени ритам. Дакле, оно што нашу школу чини специфичном, рекао бих да су то та два ритма, неодвојива један од другог – учење и молитва; часови и богослужење. Из та два пута се састоји и наш живот, генерално, али и ваш живот овде у школи. Та два пута се не могу одвојити. Када год неко покуша да то уради, извежбано око одмах у томе види накарадну мисао. Не може се богословствовати без молитве, као што се не може молити без знања. Знање и вера увек у нашем предању иду заједно. Не могу се ни на који начин одвојити.

Искуство које имамо, до сада говори нам да су ученици углавном могли да ухвате школски ритам, али да су многи храмали са богослужбеним ритмом. Зашто је то тако, који су разлози, не бих могао у овом моменту да кажем. О томе би свако требало да размисли. Будите сигурни да када год у срцу и глави почне да се рађа мисао да богослужење и молитва нису важни; када год вам је важније нешто друго од молитве и богослужења, имајте свест да то није у реду – да себи и свом животу ломите једну ногу на којој стојите.

Чули смо Јеванђеље које говори о деци. Господ нам каже: „Пустите децу да долазе к мени“. На много начина је током историје наше Цркве тумачен овај део Јеванђеља, а ја бих покушао на следећи. Врло често се чује да је ваша генерације, односно млади људи, незаинтересована за учење, већ да би желели лагодно да проводите живот. Некако, као да старије генерације немају поверења у млађе. Но, то није ништа ново. Старије генерације никада нису имале поверења у млађе. Ако Бог да, и ви ако остарите исто ћете говорити за млађе генерације као и ми данас. У једној књизи високог државног чиновника сам пронашао управо овакве речи – како је младост искварена, шта ће бити са државом... Шта мислите, из ког периода је то било? То је био један високи државни чиновник из времена Хамурабија, дакле, пре око 40 векова. Старији никада немају поверења у млађе.

Да ли је тако и са Господом? Шта је оно што карактерише децу? Свако од нас када помисли на дете, рађају му се одређене емоције и можда је то најважније у односу са децом. Када говоримо о деци, увек подразумевамо да деца расту. Оно што најчешће желимо деци јесте да порасту, да се развију и постану прави људи. То је оно што сви ми желимо деци. Ако тако то желимо и ако Господ каже да баш деца која треба да се развијају дођу ка њему, то подразумева да Господ има поверења у децу. То је, можда, суштина наше вере и сваки пут када говоримо о Оваплоћењу Господњем ово треба да имамо

у виду – Господ има поверења у род људски.

Исто тако и ми би требало да имамо поверења у млађе нараштаје, ма шта мислили о томе. На поверењу се гради живот. На поверењу се гради вера. Ми имамо поверења у Господа, а исто тако и Господ има поверења у нас – то је наша вера. На чему се гради школа? Ученици имају поверења у своје професоре да им они преносе знање које је заиста потребно, важно и спасоносно у вашем животу, а професори имају поверења у своје ученике. Спреман сам да вам са овог места, у име свих професора, кажем да имамо поверења у вас. Оно што вам предајемо и како живимо у овој школи јесте за вас спасоносно. Можда у овом моменту не можете да сагледате све елементе, али полако, кроз живот ћете схватити оно што сада не можете да примите.

Желео бих да у том духу поверења започнемо ову школску годину. Нећу говорити о страховима колико ће она да траје. Надамо се да ће од сутра, када почну часови, ићи све редовно. Колико ће трајати, не могу да вам кажем. Надамо се да неће бити трећег таласа епидемије. У сваком случају, још једном вас позивам да брзо ухватите заборављени школски ритам и да од сутра кренемо са наставом, увек имајући у виду благодат Духа Светога. Данас призивамо Духа Светога да тај наш пут којим крећемо буде спасоносан, да разумемо и схватимо све оно што треба и оно што се вама буде предавало. На тај начин да напредујемо онако како је Господ рекао у Јеванђељу – да деца напредују и расту. У име нашег епископа и у име професора, говорим да вам ми то желимо – да растете и напредујете ка савршенству Бога Оца. Амин!

Протојерej-ставрфор проф. др Зоран Крстић

*беседа изговорена 1. септембра 2020. године на светој архијерејскоој Литургији коју је служио Преосвећени Епсикоп шумадијски г. Јован у храму Спаљивања моштију Светог Саве Српског у крагујевачком насељу Аеродром, поводом молитвеног обележавања почетка нове школске године
spc.rs